

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Et hunc quoque Innocentium pœnituisse dubium non est quòd Cencium Legatum in Siciliam misisset. Colligatur istud ex epistola ab eo scripta ad Legatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

ribus Alexandri tertij, sub quo plures in Hispania synodos ab Hiacyntho celebratas fuisse reperio. Suetus potestati & imperio animus multa tentavit quæ varias querelas excitarunt, ut alibi observabimus. Nunc satis sit admonere castigatum fuisse illum ab Alexandro, quia præsumperat peragere translationem Episcopi ab una sede in aliam. Testatur istud Innocentius III. ad Cencium Cardinalem scribens, qui, ut statim dicitur, Trojanum Episcopum transtulerat ad Ecclesiam Messanensem. Nam cum factum illius culpasset, demum addit: *Non ergo in ejus odium vel ad injuriam tui reputes esse factum, sed ut privilegium Petri maneat inconcussum; cum etiam felicis memorie Alexander Papa predecessor noster quasi simile fecerit, obviando præsumptioni Legati quem in Hispaniam destinarat, volenti simile attentare.*

V. Innocentium quoque tertium non dubito quin pœnituerit quod amplissimam potestatem tribuisset Cencio Presbytero Cardinali Tituli sancti Laurentij in Lucina, quem, uti dictum est supra, Legatum constituerat in regno Siciliae. Is propria auctoritate, inconsulto Pontifice, qui translationes Episcoporum ad solum Pontificem Romanum pertinere declaraverat, Galterum Trojanum Episcopum ad Panormitanam Ecclesiam transtulerat. Graviter & iniquo animo id tulit Innocentius, ut patet ex epistola ab eo scripta ad Legatum, ex qua colligere possumus pœnituisse illum quod Cencium Siciliae Legatum creasset. *Nisi specialis illa dilectio, inquit, quam ad personam tuam habuimus & habemus, justum immo justissimum motum nostri animi temperaret, pœna docente cognosceres quantum in personam tuam excesseris, quantum in Romanam Ecclesiam deliqueris matrem tuam, quæ cum te nutritur & exalaverit, tu eam penitus sprevisse videris. Tu autem spretis canonicis sanctionibus & consuetudine generali, motu proprio præsumpsisti, quod nec factum fuit nec auditum, venerabilem fratrem nostrum Trojanum Episcopum regni Siciliae Cancellarium prætere speciale mandatum nostrum de Trojana Ecclesia ad Panormitanam de facto, quia de jure non potuisti, transferre. Sed altius penetravit dolor Innocentij, cum temperamentum à se allatum in hac causa contemptum vidit à Gualtero per summam audaciam. Tum puto Innocentium ex intimo cordis sensu pœnituisse concessæ Cencio legationis, cum obfisti sibi videret in re magni momenti.*

VI. Anno MCCXXXIII. cum quædam foedissima hæresis suborta esset in Germania, Gregorius IX. ei abolendæ intentus, Episcopis quibusdam illarum partium,

tum etiam Magistro Conrado Marpurgico, viro eloquentiæ sacræ laude insigni, qui sanctæ Elizabeth Hungarorum Reginae à confessionibus fuerat, injunxit uti terribilissimam illam luem conscriptis quamprimum cruce signatis præfocarent. Hæc tantum Gregorius. At Conradus, ut erat homo haud dubie fervidus, ferro flammæque grassandum putavit. Quos enim semel suspicatus erat hæresi illa imbutos esse, tamen innocentes essent, seque hæreticos non esse palam & apertè contestarentur, flammis addici jubebat, nisi faterentur se reos esse. *Nam & propter veras hæreses, inquit Godefridus monachus sancti Pantaleonis ad Coloniam, & propter fidas, multi nobiles & ignobiles, Clerici, monachi, inclusa, burgenses, rustici, à quodam fratre Conrado ignis supplicio per diversa Teutoniæ loca (si fas est dici) nimis præcipiti sententia sunt addicti. Nam eodem die quo quis accusatus est, seu justè seu injustè, nullius appellationis, nullius defensionis refugio proficiente est damnatus & flammis crudeliter injectus.*

VII. Extat in Chronico Alberici monachi Trium fontium epistola Archiepiscopi Moguntini & fratris Bernardi Dominicani, qui fuerat olim Pœnitentiarius Papæ, ad Gregorium IX. in qua describuntur quæ per eundem Conradum sævè ac crudeliter gesta tum in Germania fuere. Inter cetera verò ista dicunt, quæ optimè congruunt cum narratione Godefridi: *Et horum accusatio paulatim cepit ascendere à rusticis ad burgenses honorabiles & eorum uxores, inde ad castellanos & nobiles, in fine ad Comites prope & longè positos. Et Magister nulli quantumvis alta persone locum dedit legitima defensionis, nec etiam consistere proprio sacerdoti; sed accusatum oportuit consistere se hæreticum esse, buffonem, catum, pallidum virum, & hujusmodi monstra dissidentie pacis in osculo saluasse. Taliter quidam catholici abjudicati maluerunt innocenter cremari & salvari quàm mentiri de crimine turpissimo, cujus non erant conscij, & supplicium promereri. Quibus ipse Magister martyrium promittebat. Alij infirmi potius elegerunt mentiri quàm comburi. Et infra: Et facta est confusio à seculis inaudita. Ego Archiepiscopus Magistrum Conradum primo solus, postea cum duobus Archiepiscopis Coloniensi & Treverensi, monui ut moderatius & discretius in tanto negotio se gereret. Qui non acquievit; sed tandem contra nostram monitionem crucem publicè prædicavit Moguntie. Quo viso, quidam ex illis interfecerunt eum prope Marburgh. Addit post ista Albericus: *Quid ad hæc Dominus Papa rescripserit, nondum scimus; nisi quod pœnitet eum satis quod tantam dicto Magistro Conrado potestatem permisit unde talis confusio emerit.**

Chronico Alberici MS. in Bibliotheca regia.